

Европски медији, барем они чије „објективне и непристрасне информације“ долазе до нас у Србији, вероватно могу да се подиче светским лидерством у – аутизму. Стручњаци да се затворе у свој мали, ушушкани свет, где се све управља према њиховим правилима, све одвија у складу са њиховим „вредностима“, и све тече по њиховом плану, ове информацијске куће подигле су извртање истине (тзв. „спиновање“) на сасвим нови квалитативни ниво. Стварношћу се не *манипулише*, стварност се *конституише*. У таквим условима, пораз је немогућ и сваки развој догађаја на свакој тачки планете представља велику победу „европског пута“ и „западних вредности“.

Када је постало јасно да је непобитни победник председничких избора у Украјини (опет) Виктор Јанукович, представник рускојезичне источне Украјине, човек који се последњих година истицао отвореношћу према руским интересима и најоштријим критикама евроатлантских „реформи“ у овој другој по површини и петој по броју становника европској држави, човек чији је (сумњиви) пораз на *претходним* председничким изборима означио

револу

ционарни заокрет

од „руског јарма“ и „искорак ка светлој европској будућности“, одједном је то постао безмало предмет славља у Бриселу. Као де је свих ових година ова напаћена земља само чекала да се исправи револуционарна манипулација и полу-пуч који је сада већ давне 2005. године на власт довео Виктора Јушченка и Јулију Тимошенко, а који су у оба круга доживели убедљив пораз.

Шта је Европа могла да зна (и чему је могла да се нада)

У повратак Јушченка на западу нико није веровао, па му је опет, преко опробаних пољских, прибалтичких и грузијских канала, указивана више него неукусна подршка, с обзиром да иза њега стоји једва 5% становништва, и то махом екстремиста који заступају политичке идеологије за које су у земљама ЕУ, бар номинално, иде у затвор. Када је први круг избора ово стање озваничио, увелико је било јасно да се Украјина недвосмислено одрекла оног и онаквог пута какав су јој наменили технолози наранџасте револуције. Номинално, два кандидата која су ушла у други круг представљали су идеолошке блокове који ових година бију мегдан по украјинским степама – Јанукович Русију, Тимошенко Запад. Да не буде забуне, Русију подршка осветољубивог, дезоријентисаног и идеолошки конфузног Јануковича није баш превише радовала, као што Брисел и Вашингтон сигурно нису били пресрећни што треба да раде на довлачењу на власт једног новог Силивија Берлусконија, бескрупулозног и безобзирног прагматика,

који политику посматра као приватни посед и средство заштите *искључиво* личних интереса.

Али да је народ Украјине избор схватио као избор између „Истока и Запада“ показује упечатљив дијаграм резултата гласања на локалном нивоу, у коме је територија ове земље хируршки прецизно подељена по линији Дњестра на западни и источни део, на „западњаке“ и „Русе“, „бјутовце“ и „регионале“. При томе, очигледно је да је проруски део земље остао веран својим убеђењима, док се управо прозападни поколебао, јер су неубудљиве победе „Леди Ју“ на западу омогућиле Јануковичу да сачува предност из првог круга.

Европски медији, међутим, лежерно су игнорисали ове чињенице. Чим је постало јасно да ће се Тимошенко морати „пустити низ воду“ (јер грађани нису спремни да оспоравају легитимне резултате избора и блокирају институције државе да би добили *joш пет година истога*

), на сав глас кренула је салва аплауза, прво „поштеним и фер изборима“ спроведеним „по европском стандарду“, затим је Никола Саркози безмало претекао Медведева у честитању Јануковичу, да би се пред инаугурацију новог председника припремила таква фама и одушевљење, као да је Јанукович некакав украјински Обама, а не „рецидив прошлости“, „мрачна сила“ и припадник

l'Ancien Régime

. Нижу се наслови о „настављању реформи“, о „Украјини на првом месту“, о „одласку у Брисел

пре

него у Москву“ и сл.

Дакако, Европа је велика, слаткоречива манипуланткиња, чијем се заводљивом загрљају тешко одупрети. Пред њом су поклекле и такве величине какве су Тома Николић и Ивица Дачић – шта тек можемо очекивати од сиротог Јануковича, поготово имајући на уму да су га последњих година Руси и те како држали „на леду“, пружајући повремено многим несхватљиву подршку премијерки Тимошенко. Са друге стране, нико као Европа није толико склон „клопарању на празно“ и „пустим сновима“. Сличним ласкањем покушали су они да „преобрате“ и Лукашенка, и Медведева, па се сећамо како су се ове, понекад заиста смешне медијске кампање завршиле. Неки људи су, једноставно, читали басну о Лисици и Гаврану.

Пропаст једне парадигме

Нема сумње да је Европа свих ових година „улагала“ у Јануковича, који је далеко од заслепљеног екстремисте Јушченка, баш као што је Русија „улагала“ у опасну и непредвидљиву Јулију Тимошенко. Такође нема спора да Јанукович неће решавати проблем нагомиланих напетости у својој земљи „преко колена“, јер би управо то могло довести Украјину на руб отворених грађанских сукоба, што *пре свега Русији* никако не одговара. Али све ове чињенице сакривају оно најважније. У Украјини нису поражени Виктор Јушченко и Јулија Тимошенко, поражен је један

концепт уређења

Источне Европе. Украјински народ дигао је руке од европске шећерлеме на крају тунела, схвативши брже од других субјеката „обојених револуција“ да „Европска породица равноправних народа“ нема ништа да понуди, осим лепих речи, узвишених идеја и безобзирне заштите

властитих

политичких и економских интереса. Док Украјина за Русију представља витални проблем који мора да решава, за Европу она представља само витални проблем који

Русија

мора да решава, дакле само обичну монету за поткусуивање са једином правом конкуренцијом на континенту.

Истовремено, Украјина је глобални доказ да Европа *нема решења* за проблеме источних земаља. Све што она може да понуди јесу топле и умиљате речи о „европској породици“, „цивилизацијском опредељењу“ и „расту стандарда“. У пракси, све се своди на бахату пљачку ресурса, продубљивање партијске бирократије и корупције, материјално и идеолошко отуђење псеудоелита од народа који заступају, док се сама земља сурвава у криминал, беду и очајање. Док на папиру номинално расте БДП (неколико пута спорије од раста спољашњег дуга), економија државе се топи и нестаје пред очима, све док се земља не нађе у безизлазном положају. ЕУ се показала једнако неспособном да образује функционалне и одрживе политичке системе у земљама које су јој се предале на милост и немилост, колико се НАТО показао неспособним да штити мир и чува безбедност у Авганистану и Ираку. Ово се може сакрити од светске јавности на плану Македоније, Косова, БиХ или Црне Горе, где је европско мешање у унутрашњу политику (и њено непосредно вођење у протекторатима) водило насиљу, разарањима, потпуном уништењу економије и не „падање земље испод европског стандарда“, него њено свођење на ниво острвских земаља из трећег света, са обесном елитом богатих криминалаца и народом толико бедним да се

Н

е примећује

. Али ова иста политика у Украјини произвела је резултате које нико није могао игнорисати. Украјина је постала нешто попут европске лупе за неспособност институција „новог светског поретка“, које на Старом континенту заступа ЕУ, да својим повереницима пруже

ишта

од онога што су обећали.

Када дернек утихне

При томе, Украјина је урадила све што се од ње тражило, водећи током последњих пет година политику ритуалног самоубиства на олтару Европе. Само се сетимо, позивала је НАТО на маневре на Крим, укидала право рускојезичном становништву да се користе сопственим језиком, наоружавала Грузију за рат са Русијом, блокирала проток руског гаса чинећи ненадокнадиву штету својим грађанима и правећи огромне губитке Гаспрому, најзад, прогласила је и руски *геноцид* над украјинским становништвом.

Штета

коју је Украјина претрпила због ових ирационалних и непотребних удараца Русији, од које дан-данас зависи њена економија, не може се ни описати. Истовремено, користи на другој страни није било – на нивоу Контитнента, Украјина је симбол нереда, анархије и беде, која (верованто неправедно) изазива сажаљење чак и код грађана једне *Србије*.

То су резултати неславно пропале „Наранџасте револуције“, чији је неуспех протеклих година представљао такав *ватромет*, да су га у Европи могли пропустити само они који су затворили очи, запушили уши и на сав глас певали „Оду радости“. А природна последица ове пропасти јесте повратак на крупну сцену Виктора Јануковича. Нема сумње, проблеми Украјине су огромни и мало је вероватно да стари/нови победник на председничким изборима може да начини било какве спектакуларне резултате.

Међутим, он *свакако* може да исправи катастрофалне грешке (ако су то уопште биле грешке) које је претходни председник начинио у односима са Русијом. И

свакако

, ма колико времена провео у Бриселу, за Јануковича ће то бити прва тачка дневног реда. Он ће свакако причати о европским реформама и чланству у ЕУ, али Украјину неће одвести у НАТО, нити ће руску флоту извести из Севастопоља. А то је управо оно што Русија очекује од Украјине. Ако је

то

оно чему се ових дана радује европска штампа, онда се Европи заиста смеше боља времена истинске сарадње са Русијом и обостраног уважавања интереса. Пре ће бити, међутим, да се неко ту прерачунао.